

„Ne še, ne grem!“ ječi in tuli zima v burji, ki se tepe s toplimi vetrovi.

„Moraš!“ ji šumi v uho.

* * *

Z ognjenim mečem sili pomlad na zemljo, da preustroji puščavo v raj. Zemlja se zasolzi. Iz nje pa vre z vso silo življenje na dan.

„Pa pogini vse v mojih solzah!“ ječi in kašlja zima.

Pod vročimi solčnimi žarki se ji udero obile solze. Cele reke solzá! . . .

„Ne, ne pogini vse!“ ji odmeva iz kraljevstva cvetic. „Ravno v tvojih solzah se okopljemo in mlade, večno lepe, kakor nas je ustvaril naš Stvarnik, stopimo na tvoj dosedanji prestol.“

In drli so studenci, potoki in reke ter se razlili po polju, tratah in livadah.

Kakor Vile v jutranji rosi, tako so se kopale nežne kali v solzah zime ter pod toplimi solnčnimi žarki silile na svet.

Vsa upehana in izmučena je ležala zima na tleh ter zrla žalostno na kraljevi stol, ki se je ovil v bujno zelenje, krasno cvetje.

„Ali si padla?“

Pogledala je zima proti nebu in uzrla ondi jato letečih lastovic. Vedno večji roji ptic, vedno večji! In še in še!

„Pred nami stopa jasna kraljica, odeta v zeleno haljo, pretkano z vonjivim cvetjem, a za njo stopamo me, hladeč ji s perutmi vroče čelo! Tu smo zopet na dragih domačih tleh,“ ji gostole ptice v zraku.

Iz svojega brloga pogleda medved, zadovoljno zarenči in se izlekne po tleh. In solnce se upira nanj . . . Pod zemeljsko odejo vse kipi . . . Še en silen vzdih! Še nekaj solz, in kraljica zima je mrtva, a na njen prestol stopá ponosna pomlad. Vstajenje, vstajenje!

Gospod pa gleda iz večnih nebes, in mi gledamo nanj in čutimo, kako vsegamogoča je Njegova sila.

Aleluja!

Zjutraj.

„Ajaj, ajaj! Petelini
še le prvi klic pojo,
v sanjah še se poigravaj,
ura ni še tvoja. — Spavaj!

Ajaj! V zlatih svojih dvorih
malo še pomudi se;
ure kaže še kazalo
v sen jutranji. Čakaj malo!“

Ljubko sen je gledal v solnce
in ga božal: vse zaman!
Pa je zbegnil v tihe koče
v svitu zore vstajajoče.

Tuintam le še pokukal
v zibelke je malčkov tih
pa je legel mehko vanje;
predel, spletal malčkom sanje.

Andrej Rapč.